

и скромнѣ чловѣтъ, който обича приятеля си, това което твърдѣ добръ знаяхъ тѣзи, които ми дадохъ воля да говорѣ. Азъ нито остроумие имамъ, нито думи, нито достоинство, нито движение, нито изговоръ, нито силата на словото да възбуждамъ на хората кръвта. Азъ си говорѣ направо; азъ ви казвамъ това, което вий сами знаете,—показвамъ ви ранитѣ на сладкия Цезарь, горкитѣ му, горкички нѣми устица и ги увѣщавамъ тѣ да говорѣтъ вмѣсто мене. Но ако бѣхъ азъ Брутъ и Брутъ Антоний, тогазъ щаше да има единъ Брутъ, който да размути духоветѣ ви, и да турѣ въ всѣка рана на Цезаря по единъ языкъ, който да повдигне и самитѣ камъни на Римъ да ся възбунтуватъ.

Граждани. (Вси). Ще дигнемъ мятежъ!

1 Граждани. Ще изогримъ бжщата на Брута.

2 Граждани. Хайде! Вървете да диримъ съ аелѣтницитѣ.

Антоний. Но слушайте ма граждани; слушайте ма да си искажѣ.

Граждани. Мълчание! Слушайте благороднаго Антония.

Антоний. Що, приятели, вий отивате да правите незнаете какво. Въ какво е заслужилъ тѣй Цезарь любовта ви? Горкана! вий не знаете, — азъ трѣбва да ви кажѣ тогазъ. Вий забравихте завѣщанието, за което ви споменахъ.

Граждани. Наистина завѣщанието! Да чакамы да чуймы завѣщанието.

Антоний. Ето завѣщанието съ Цезарева подпись. На сѣкой Римлянинъ той дава по седемдесетъ и петъ драхми.

2 Гражданинъ. Благороднейший Цезарь! ще отмѣстимъ за смъртта му!

3 Гражданинъ. О, царский Цезарь!

Антоний. Слушайте ма съ търпение.

Граждани. Миръ, хей!

Антоний. Освѣнъ това, той ви оставѣ сичкитѣ си мѣста: частнитѣ си градини и новонасадени бахчи, които